

Arrest

nr. 105 854 van 25 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. VAN DEN STEEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 21 december 2012 het Rijk binnen en dienden op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 28 februari 2013 werden beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing van verzoeker, A.T., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Kazachs staatsburger van Oeigoerse/Oezbeekse origine, bent afkomstig uit Almata, Kazachstan. In 1981 huwde u officieel met A.M. (...) (O.V. 7.631.119) met wie u twee kinderen heeft. U verblijft in België samen met uw vrouw.

Uw problemen zijn ontstaan naar aanleiding van een bezoek aan de familieleden van uw vrouw te Kuldza, China. Toen u op 10 december 2011 bij G. (...), de neef van uw vrouw, thuis was vielen onbekende personen in militaire uniformen het huis binnen. Ze sloegen G. (...), u kwam tussenbeide. Zowel u als G. (...) werden meegenomen en op een onbekende plaats in een put vastgehouden. G. (...) zou betrokken zijn bij een separatistische Oeigoerse organisatie. U werd fysiek gedwongen om een papier te tekenen, hetgeen u weigerde. Op 16 of 17 december 2011 werd u, door tussenkomst van uw vrouw die u wist vrij te kopen, vrij gelaten en u en uw vrouw vertrokken terug naar Kazachstan. Op 15 juli 2012 kreeg u bezoek van mensen van de KGB die u meenamen naar het politiekantoor. Daar werd u ondervraagd over uw steun aan bepaalde Oeigoerse organisaties. U stelde dat u bewijzen kon leveren dat u bij uw familie enkel op bezoek was, en werd na twee uur vrijgelaten. U keerde die dag nog twee keer terug om deze bewijzen af te geven. Hierna waren er vaak controles, bijvoorbeeld door de belastingen, in uw garage. In het begin van december 2012 werd u opgeroepen om te verschijnen bij de MVD en zij eisten dat u een document zou tekenen dat u medewerking verleende aan de Chinese separatisten. U werd enkele uren ondervraagd hierover. Kort na deze oproeping werd de auto van een klant in uw garage, volgens u, in brand gestoken.

Op 17 december 2012 vertrokken u en uw vrouw per taxi naar Bishkek waar u het vliegtuig tot Moskou nam. Per trein reisde u naar Brest, waarna u met de wagen naar een onbekende plaats gebracht werd. Hierna moest u te voet verder. Aan het einde van deze voettocht stond een auto u op te wachten die u tot België bracht. U kwam hier aan op 21 december 2012 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, huwelijksakte, documenten in verband met de belastingen met betrekking tot uw werk, evenals uw werkvergunning. Uw vrouw legt haar identiteitskaart voor.

B. Motivering

U vreest dat u bij een eventuele terugkeer naar Kazachstan zal uitgeleverd worden aan de Chinese autoriteiten en hierna geëxecuteerd zal worden omwille van uw vermeende betrokkenheid bij een Chinese Oeigoerse separatistische organisatie.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen.

Welnu, wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven. Zo bezocht u enkel de familie van uw vrouw in China waarna een neef van haar, samen met u, zou zijn opgepakt omdat hij bij een Oeigoerse separatistische organisatie zou zijn geweest. Het is niet aannemelijk dat u om deze reden vervolging hebt ondergaan of te vrezen hebt in Kazachstan. Dit blijkt eens te meer uit de vaststellingen uit het onderzoek van uw dossier. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas immers ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst zijn er verschillende ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw vastgesteld met betrekking tot kernelementen van uw asielrelaas. Zo verklaart u dat u in China was om familieleden van uw vrouw te bezoeken. (CGVS p. 10) U verbleef bij G. (...), de neef van uw vrouw, die later ook problemen kende. (CGVS P. 10) Uw vrouw stelt echter dat jullie naar Kuldza, China, gingen om uw familie te bezoeken. (CGVS vrouw p. 4) G. (...) is volgens haar uw neef. (CGVS vrouw p. 4 en 5) Uw vrouw stelt na confrontatie dat u geheugenproblemen heeft na hetgeen u meemaakte en dat u veel niet herinnert. (CGVS vrouw p. 6) Deze uitleg is niet afdoende voor het Commissariaat-generaal. Jullie leggen de Belgische asielinstanties geen enkel medisch attest voor waaruit deze geheugenproblemen ook maar enigszins zouden blijken. Uit uw verklaringen zelf kan niet afgeleid worden dat u problemen heeft met uw geheugen. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u over de door u aangehaalde feiten volledige en preciese verklaringen kan afleggen. Bijgevolg kan verwacht worden dat jullie hierover identieke verklaringen afleggen. Uw geloofwaardigheid wordt door deze tegenstrijdigheid ernstig aangetast. Verder bleken jullie verklaringen niet overeen te stemmen met betrekking tot uw aanhouding op 10 december 2011 en de gevolgen hiervan. U verklaart dat onbekende personen in een gevlekt, bruinachtig uniform het huis binnenvielen. (CGVS p. 13) Uw vrouw stelt dat personen in grijze uniformen hiervoor verantwoordelijk waren. (CGVS vrouw p. 6) Uw vrouw stelt opnieuw dat u het zich niet kan herinneren en dat het zo snel ging. (CGVS vrouw p. 8) Verder

verklaart u dat u, na uw vrijkoop, met twee auto's tot het huis van uw vrouw gebracht werd. (CGVS p. 16) Uw vrouw zat niet in die auto's. (CGVS p. 16) Uw vrouw stelt echter dat u aan het politiekantoor werd vrijgelaten en dat u, samen met haar, in een auto rechtstreeks naar Kazachstan vertrok. (CGVS vrouw p. 7 en 8) Volgens uw vrouw bent u het waarschijnlijk vergeten. (CGVS vrouw p. 8) Deze ongerijmdheden met betrekking tot uw arrestatie in december 2011 tasten uw geloofwaardigheid verder aan. Gezien de aard en de intensiteit van dergelijke incidenten, bijvoorbeeld een aanhouding of een vrijlating, mag er verwacht worden dat u en uw vrouw hieromtrent overeenstemmende verklaringen zouden geven, hetgeen in casu niet het geval was.

Niet alleen liepen uw verklaringen met betrekking tot de aanhouding in december 2011 uiteen, eveneens bleken er tegenstrijdigheden te zijn met betrekking tot uw ondervraging op 15 juni 2012. U verklaart dat uw vrouw op deze dag op haar werk was, ze was niet thuis. (CGVS p. 18) Uw vrouw stelt dat zij wel thuis was toen de autoriteiten langskwamen. (CGVS vrouw p. 9) Wederom stelt uw vrouw dat u het zich niet kan herinneren. (CGVS vrouw p. 9) U vertelt verder dat uw belagers u naar het ministerie van Binnenlandse Zaken brachten en ondervroegen met betrekking tot uw vermeende financiering van een Chinese separatistische organisatie. (CGVS p. 18) Uw vrouw stelt dat u die dag niet werd meegenomen, maar dat u later werd opgeroepen. (CGVS vrouw p. 9) Volgens uw vrouw kloppen uw verklaringen niet. (CGVS vrouw p. 9) Uw vrouw verklaart vervolgens dat u na drie dagen, op 18 juni 2012, werd opgeroepen door een convocatie om te verschijnen op het politiekantoor. (CGVS vrouw p. 10) U zou hierna nog drie keer zijn opgeroepen met een convocatie, namelijk op 21 juni 2012, op 25 juni 2012 misschien en rond 3 juli 2012. (CGVS vrouw p. 10) U echter, verklaart dat u na uw ondervraging op 15 juni 2012, gedurende één week nog, vrijwillig, terugging om documenten te brengen. (CGVS p. 18) U zou hierna welgeteld eenmaal zijn opgeroepen, namelijk in december 2012, toen ze u vroegen een document te tekenen, hetgeen u niet deed. (CGVS p. 20 en 24) Geconfronteerd met deze uiterst verschillende verklaringen stelt uw vrouw dat het niet klopt dat u slechts eenmaal werd opgeroepen en dat uw laatste oproeping dateert van juli 2012, niet december 2012. (CGVS vrouw p. 10) Uw opmerkelijk tegenstrijdige verklaringen betreffende de ondervraging van 15 juni 2012 en de daaropvolgende oproepingen ondermijnen uw geloofwaardigheid verder. Het incident betreffende de wagen die in brand gestoken zou zijn, plaatsen u en uw vrouw tot slot eveneens verschillend in de tijd. U heeft het over december 2012, juist nadat u werd opgeroepen door de autoriteiten. (CGVS p. 21) Uw vrouw heeft het over september 2012. (CGVS p. 11) Uw vrouw stelt dat u dergelijke dingen zegt aangezien er met een baksteen op uw hoofd geslagen werd. (CGVS vrouw p. 11)

Uw uitleg voor deze zware en manifeste tegenstrijdigheden tussen jullie onderlinge verklaringen zijn niet afdoende in de ogen van het Commissariaat-generaal. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot elementen die de kern van uw asielaanvraag raken, zijnde uw verwantschapsband met G. (...), uw arrestatie in China, uw ondervraging in Kazachstan en de oproepingen die u ontvangen zou hebben. Deze discrepanties ondermijnen sterk uw geloofwaardigheid. Er kon immers verwacht worden dat echtgenoten, die omwille van dezelfde asielinval hun land verlaten, gelijklopende verklaringen omtrent deze incidenten kunnen afleggen, hetgeen in casu duidelijk niet het geval was.

Bovendien bleken uw verklaringen die u aflegt op het Commissariaat-generaal niet overeen te stemmen met uw eerder gegeven verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zowel u als uw vrouw verklaren immers op laatstgenoemde instantie dat jullie, na uw arrestatie in december 2011, terug vlogen naar Almati. (CGVS-verklaring, vraag 3.5 en CGVS-vragenlijst vrouw, vraag 3.5) Uw vrouw verklaart op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de vlucht en de arrangementen naar huis inbegrepen waren in de som van de vrijkoop. (CGVS-vragenlijst vrouw, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal stellen zowel u als uw vrouw dat u van Kuldza naar Almati reisde per auto/taxi. (CGVS p. 16 en CGVS vrouw p. 8) Zowel u als uw vrouw kunnen niet verklaren waarom jullie eerder verklaarden naar Almati gevlogen te hebben. (CGVS p. 23 en CGVS vrouw p. 10) Vervolgens verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 15 juni 2012 door de autoriteiten werd ondervraagd en de volgende dag vrijgelaten. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal verklaart u dat u die dag slechts twee uur werd ondervraagd. (CGVS p. 19) Toen u diezelfde dag documenten ging indienen werd u niet ondervraagd. (CGVS p. 19) U stelt, na confrontatie, dat u er misschien langer dan twee uur gezeten heeft, maar dat u dezelfde dag wel kon beschikken. (CGVS p. 23) Tot slot verklaart u op uw eerste interview dat u besloot het land te verlaten nadat u het document van de Chinezen had ondertekend. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal beweert u dan weer dat u geen enkel document getekend hebt, niet in Kazachstan, niet in China. (CGVS p. 24) U stelt, na confrontatie, dat u het document niet getekend heeft. (CGVS p. 24) Het Commissariaat-generaal is geheel niet overtuigd door uw uitleg voor deze opmerkelijke tegenstrijdigheden. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffen immers belangrijke en essentiële gebeurtenissen in uw asielaanvraag, zoals onder meer uw vlucht uit China na uw eerste arrestatie, alsook de duur van uw ondervraging in juni 2012, waardoor het Commissariaat-generaal redelijkerwijs mag verwachten dat u hieromtrent gelijklopende verklaringen kon afleggen tijdens uw opeenvolgende interviews in het kader van uw asielaanvraag. In

casu bent u hier niet in geslaagd, hetgeen een verdere aantasting van uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas tot gevolg heeft.

Vervolgens moet opgemerkt worden dat uw gebrekkige kennis over essentiële onderdelen van uw asielrelaas en uw houding in dit verband allerm minst in overeenstemming te brengen zijn met uw verklaarde vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Vooreerst bleek u uiterst vage en, zoals hierboven verklaard werd, tegenstrijdige informatie te geven over G. (...). Zo kan u zijn achternaam niet weergeven. (CGVS p. 10) U stelt dat het familie van uw vrouw is, maar hoe hij concreet verwant is aan uw vrouw weet u niet. (CGVS p. 10) U stelt dat G. (...) twee kinderen heeft, maar de namen kan u niet weergeven. (CGVS p. 11) U verklaart dat jullie bij G. (...) verbleven op het moment van de inval, maar u kan niet concreet verklaren wie er nog woonde. (CGVS p. 10 en 11) U stelt vaagweg dat uw vrouw haar ooms, tantes, neven en nichten er woonden, hun namen kan u niet geven. (CGVS p. 11) Ook uw vrouw kan G. (...)’s achternaam niet weergeven. (CGVS vrouw p. 5) Wat de problemen van G. (...) betreft, weet u niet wat hij te maken had met eventuele separatistische organisaties. (CGVS p. 16) U weet niet wat er gebeurd is met G. (...), noch kan u zeggen of zijn familieleden getracht hebben hem vrij te kopen. (CGVS p. 16) U bent vertrokken. (CGVS p. 16) Of G. (...) problemen kende voor jullie arrestatie in december 2011 weet u niet. (CGVS p. 23) Ook uw vrouw weet niet wat er gebeurd is met G. (...), jullie hadden geen contact. (CGVS vrouw p. 8) Gezien de uiterst essentiële rol die G. (...) in uw asielrelaas speelt, kon op zijn minst verwacht worden dat u dergelijke elementaire informatie zou kunnen weergeven, zoals zijn achternaam of de familieleden die in dit huis verbleven of de problemen die G. (...) mogelijks in het verleden gekend zou hebben. Wederom dient er getwijfeld te worden aan de geloofwaardigheid van uw asielproblemen. Daarenboven bleek u uiterst vaag te zijn betreffende uw vrijkoop na de arrestatie in december 2011. U stelt dat uw vrouw vijftigduizend dollar betaalde. (CGVS p. 15) Aan wie zij betaalde weet u niet, noch op welke wijze er betaald werd, of wanneer dit gebeurde. (CGVS p. 15) U stelt dat ze naar de politie ging, maar welke politie concreet, weet u niet. (CGVS p. 15) U stelt vaag dat het de Chinese politie was. (CGVS p. 15) U kon niet weergeven of uw vrouw nog andere afspraken gemaakt had bij uw vrijkoop, noch weet u of uw vrouw achter G. (...) vroeg toen zij u vrijkocht. (CGVS p. 16) Uw vrouw heeft u niets gezegd. (CGVS p. 16) Wederom ondermijnt uw ontbrekende informatie betreffende de vrijkoop, de geloofwaardigheid van uw verhaal. Er kon immers verwacht worden dat u, gezien het belang van deze gebeurtenis, hierover informatie zou inwinnen, bijvoorbeeld bij uw vrouw, zodat u een completer beeld van de situatie, uw problemen alsook uw belagers zou krijgen. Uw vaagheden betreffende G. (...), zijn eventuele problemen alsook betreffende uw vrijkoop ondermijnen uw geloofwaardigheid verder.

Tot slot wordt uw geloofwaardigheid verder aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen. In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker die om zulke zware problemen zijn land van herkomst moet verlaten, op zijn minst geïnteresseerd is in de actuele stand van deze asielproblemen en hieromtrent informatie tracht te verkrijgen. Echter, het Commissariaat-generaal stelt vast dat u, evenals uw vrouw, deze verwachting hoegenaamd niet inlossen. Zo verklaart u dat u sinds uw vlucht uit het land geen contact meer gehad hebt met iemand. (CGVS p. 22) Noch u, noch uw vrouw weten of er nog iets is voorgevallen. (CGVS p. 22 en CGVS vrouw p. 11) Jullie kunnen niet zeggen of de autoriteiten nog zijn langs geweest bij uw familie, of schoonfamilie. (CGVS p. 22 en CGVS vrouw p. 11) Eveneens heeft u geen informatie betreffende eventuele oproepingsbrieven die op uw naam gekomen zouden zijn. (CGVS p. 22) U stelt dat u geen contact heeft omdat u geen telefoonnummers heeft, en u stelt dat u schrik heeft dat u opgespoord zal worden. (CGVS p. 4 en 22) U of uw vrouw hebben sinds jullie vertrek eveneens geen contact meer opgenomen met de familie van G. (...). (CGVS p. 23) U kan niet zeggen of zijn familieleden concrete stappen hebben ondernomen om hem als vermist op te geven, of om zijn problemen bij bijvoorbeeld een mensenrechtenorganisatie te melden. (CGVS p. 23) U kan verder niet zeggen of de familieleden van G. (...) werden lastig gevallen, noch bent u zeker of G. (...) nog steeds verdwenen is. (CGVS p. 23) Ook uw vrouw heeft geen nieuws van G. (...). (CGVS vrouw p. 11) U verklaart geen contact te hebben opgenomen met G. (...)’s familieleden omdat u niets meer durfde te doen. (CGVS p. 23) Het Commissariaat-generaal is weinig overtuigd van uw verklaring voor dergelijke onwetendheid betreffende de actuele situatie van uw problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. In casu slaagde u er niet in deze verwachting te vervullen.

Daarenboven kunnen de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart, huwelijksakte en de identiteitskaart van uw vrouw bewijzen op voldoende wijze jullie identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

De belastingsdocumenten in verband met uw werk en uw werkvergunning tonen enkel aan dat u gewerkt heeft in uw land van herkomst. Zij zijn geen (begin van) bewijs betreffende de problemen die u gekend zou hebben in uw herkomstland. Zij zijn bijgevolg niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Daarnaast dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing van verzoekster, A.M., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine, bent afkomstig uit Almata, Kazachstan. In 1981 huwde u officieel met A.T. (...) (O.V. 7.631.119) met wie u twee kinderen heeft. U verblijft in België samen met uw man.

Uw problemen zijn ontstaan naar aanleiding van een bezoek aan de familieleden van uw man te Kuldza, China. Toen u op 10 december 2011 bij G. (...), de neef van uw man, thuis was, vielen onbekende personen in grijze uniformen het huis binnen. Ze sloegen G. (...), uw man kwam tussenbeide. Zowel uw man als G. (...) werden meegenomen en op een onbekende plaats in een put vastgehouden. G. (...) zou betrokken zijn bij een separatistische Oeigoerse organisatie. Op 17 december 2011 werd uw man vrij gelaten, nadat u hiervoor geld betaalde en u en uw man vertrokken terug naar Kazachstan. Op 15 juni 2012 kreeg u vervolgens bezoek van de autoriteiten. Drie dagen hierna werd uw man opgeroepen om te verschijnen bij de MVD. Na enkele uren kwam hij terug. Uw man werd verder op 21 juni 2012, 25 juni 2012 en nog eens rond 3 juli 2012 opgeroepen. Uw man kreeg in zijn garage ook steeds meer problemen met bijvoorbeeld de belastingcontrole. Eveneens werd er in september 2012 een auto in brand gestoken in de garage van uw man.

Op 17 december 2012 vertrokken u en uw man per taxi naar Bishkek waar u het vliegtuig tot Moskou nam. Per trein reisde u naar Brest, waarna u met de wagen naar een onbekende plaats gebracht werd. Hierna moest u te voet verder. Aan het einde van deze voettocht stond een auto op u te wachten die u tot België bracht. U kwam hier aan op 21 december 2012 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, huwelijksakte, de identiteitskaart van uw man, documenten in verband met zijn belastingen, evenals zijn werkvergunning.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op de problemen van uw echtgenoot, A.T. (...) (O.V. 7.631.119). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

[de beslissing van de echtgenoot wordt integraal hernomen]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers voeren *“in hoofdorde”* de *“Schending van 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 1 A(2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28.07.1951, goedgekeurd bij wet van 26.06.1953; Schending van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dd. 31.01.1967, goedgekeurd bij wet van 27.02.1967”* aan. In *“subsidiare orde”* halen verzoekers een *“Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet”* en *“In meest subsidiare orde”* tenslotte de *“Schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; Schending van artikel 4 paragraaf 1 van de EU Kwalificatierichtlijn”* aan.

2.3. Wat betreft verzoekers verwijzing naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht concreet wordt vermeld. Het komt niet toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te bepalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen, derhalve wordt dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht, niet ontvankelijk aangevoerd.

2.4. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 4 paragraaf 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen

worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de verklaringen van verzoekers voldoende zijn om hun vervolging omwille van hun vermeende betrokkenheid bij een Chinese Oeigoerse separatistische organisatie aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Voorts benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ondergrondheid van verzoekers asielaanvragen.

3.2. Verzoekers beweren hun land van herkomst te hebben verlaten omwille van hun vermeende betrokkenheid bij een Chinese Oeigoerse separatistische organisatie. Verzoekers beweren dat ze in China aanwezig zijn geweest op 10 december 2011, toen onbekende personen in militair uniform het huis van G., de neef van verzoekster (of verzoeker), binnenvielen. Zowel G. als verzoeker zouden door deze personen zijn meegenomen, omwille van G.'s betrokkenheid bij een separatistische Oeigoerse organisatie. Verzoekster zou verzoeker hebben vrijgekocht, waarna ze terug zouden zijn vertrokken naar Kazachstan. Op 15 juni 2012 zou verzoeker er zijn meegenomen door mensen van de KGB naar het politiekantoor, waar hij werd ondervraagd over zijn betrokkenheid bij bepaalde Oeigoerse organisaties. Na dit voorval zouden verzoekers verschillende incidenten hebben meegemaakt die verband zouden houden met hun vermeende betrokkenheid bij Oeigoerse organisaties (onder andere belastingscontrole, oproeping om te verschijnen bij de MVD, auto in brand gestoken).

3.3. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar hun vrees voor vervolging ten aanzien van de Chinese overheid enerzijds en de Kazachse overheid anderzijds. Wat betreft de verwijzing door verzoekers naar hun vrees ten aanzien van de Chinese overheid, dient te worden opgemerkt dat enkel de gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit bezitten, *in casu* Kazachstan, dient te worden onderzocht en beoordeeld. Geenszins wordt toegelicht waarom verzoekers als Kazachse onderdanen naar de China Volksrepubliek moeten gaan. Bijgevolg zal enkel de aangehaalde vrees voor vervolging door de Kazachse autoriteiten worden onderzocht. De verwijzing in het verzoekschrift naar de aan het verzoekschrift gevoegde informatie waaruit zou blijken dat de Oeigoeren in een hachelijke positie verkeren in China (zie artikel Laatste Nieuws "Oeigoeren krijgen doodstraf voor mislukte vliegtuigkaping"; artikel "Chinese communistische partij wil etnisch separatisme verpletteren"; briefing "Refusals of passports to Uyghurs and confiscations of passports held by Uyghurs indicator of second-class status in China" en artikel "China orders Uyghurs mosques hang Chinese flags") is dan ook niet nuttig tenzij hiermee de mogelijkheid wordt aangetoond dat Oeigoeren in China kunnen vervolgd worden en het niet uit te sluiten valt dat Oeigoeren bij een bezoek aan China lastig gevallen worden.

3.4. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat het bezoek aan G. in China aan de basis van hun vlucht uit hun land van herkomst ligt. De Raad stelt echter vast dat de verklaringen van verzoekers betreffende G. onderling dermate strijden en vaag zijn dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Vooreerst verklaarde verzoeker dat G. de neef van zijn echtgenote was (zie gehoor CGVS verzoeker p.10), terwijl verzoekster aangaf dat G. de neef van haar echtgenoot was (zie gehoor CGVS verzoekster p.5). Hierbij voegt zich de vaststelling dat noch verzoeker, noch verzoekster, de familienaam van G. kent terwijl ze op uitnodiging naar China gingen (zie gehoor CGVS verzoeker p.10 en verzoekster p.5). Verzoeker kon enkel aangeven dat G. twee kinderen heeft waarvan ze de naam niet kent terwijl ze bij hen enkele dagen logeerde (zie gehoor CGVS verzoeker p. 11-12). Verzoeker verklaarde tevens aangaande de betrokkenheid van G. bij de separatistische organisatie dat "Hij had er

iets te maken waarschijnlijk, wat weet ik niet' (zie gehoor CGVS verzoeker p. 16). Bovendien zijn beide verzoekers onwetend aangaande het lot van G. na de arrestatie in 2011 (zie gehoor CGVS verzoeker p.16 Vraag: "Wat was er gebeurd met G.?" Antwoord: "Ik weet het niet" en verzoekster p.8 Vraag: "Wat was er gebeurd met G." Antwoord: "Toen wij vertrokken wisten wij niet wat er met G. gebeurd was, zijn vrouw weet het ook niet. Mijn man was bij de politie. Hoe het met G. ging weet ik niet. Wij hebben niets vernomen. Wij hadden ook geen contact"). Uit dergelijk lacunaire en strijdige verklaringen kan geenszins een band met G. blijken, noch worden afgeleid dat verzoekers naar China gingen en er familie hadden.

3.5. Voorts kan worden toegevoegd dat ook de verklaringen van verzoekers aangaande de arrestatie op 10 december 2011 en de daaropvolgende vrijkoop op verscheidene vlakken tegenstrijdig zijn. Verzoeker gaf aan dat hij werd gearresteerd door onbekende personen in een gevlekt, bruinachtig uniform (zie gehoor CGVS verzoeker p. 13), terwijl verzoekster stelt dat het personen in grijze uniformen betrof (zie gehoor CGVS verzoekster, p. 6). Verder verklaarde verzoeker dat hij na zijn vrijlating met twee auto's naar het huis van zijn echtgenote werd gebracht, en dat zijn echtgenote hierbij niet aanwezig was (zie gehoor CGVS verzoeker p. 16). Verzoekster daarentegen verklaarde dat ze samen met haar echtgenoot in een auto rechtstreeks naar Kazachstan werd gebracht (zie gehoor CGVS verzoekster p. 7- 8). Hierbij komt nog dat verzoeker geheel onwetend was over zijn vrijkoop tenzij dat verzoekster vijftigduizend dollar betaalde. Verzoeker wist niet aan wie, op welke wijze, wanneer betaald werd, naar welke politie ze stapte en of er nog afspraken gemaakt werden (zie gehoor CGVS verzoeker p. 15). Van verzoeker kon nochtans worden verwacht informatie te hebben ingewonnen na zijn vrijlating bij zijn echtgenote betreffende de vrijkoping, gegeven dat de arrestatie wel degelijk een enorme indruk moet hebben nagelaten bij verzoeker. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan het asielrelaas van verzoekers in het algemeen, en de voorgehouden arrestatie van verzoeker in december 2011 in het bijzonder. Hiernaast werden tevens tal van tegenstrijdige verklaringen afgelegd aangaande de ondervraging van verzoeker op 15 juni 2012 en de daaropvolgende oproepingen, zoals uitgebreid werd uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeksters hypothetische opmerkingen in dit verband in het verzoekschrift doen evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. De stukken in bundel 2 neergelegd ter terechtzitting die "*bewijzen dat mijn cliënten herhaaldelijk werden opgevorderd voor verhoor door de Kazakhse overheden*" betreffen, kunnen de geloofwaardigheid in deze onverzoenlijke verklaringen niet herstellen. Daargelaten dat, zoals verwerende partij ter terechtzitting stelt, niet wordt aangetoond waarom de nieuw bijgebrachte stukken niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd, dienen documenten om enige bewijswaarde te hebben te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Verwerende partij merkt bovendien terecht op dat de authenticiteit van de drie stukken met Nederlandse en Franse vertaling, verder wordt ondergraven nu het geen briefhoofd draagt en de handtekening op de drie documenten werd geplaatst op de voorgedrukte stempel en niet omgekeerd en er voorts geen kenmerk kan worden opgemerkt waaruit kan blijken dat deze documenten uitgereikt werden door een officiële instantie.

Ook wat betreft het incident met de wagen die in brand zou zijn gestoken, werd een belangrijke tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen vastgesteld: Verzoeker gaf aan dat dit in december 2012 plaats vond, "*juist nadat ik werd opgeroepen door de autoriteiten*" (zie gehoor CGVS verzoeker p. 21), terwijl verzoekster het incident situeert in september 2012 (zie gehoor CGVS verzoekster p. 11). Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas aangetast door de afgelegde tegenstrijdige verklaringen.

De grote mate van onwetendheid in hoofde van verzoekers doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Aan de daaruit beweerde voortvloeiende gebeurtenissen kan dan evenmin enig geloof worden gehecht.

3.6. Verzoekers gaan in hun verzoekschrift niet *in concreto* in op bovenstaande vaststellingen maar stellen in het algemeen dat "*de "inconsistenties" waarnaar verwezen wordt vloeien voort uit het feit dat de heer A., na vastgehouden te zijn door de Chinese autoriteiten zware psychische en medische problemen heeft, die ook zijn geheugen hebben aangetast*". Het feit dat verzoeker bij het gehoor op het CGVS zijn eigen raadvrouw niet zou hebben herkend, wijst er geenszins op dat, zoals door verzoekers foutief wordt beweerd in het verzoekschrift, verzoeker werkelijk medische schade heeft opgelopen. Uit het administratieve dossier blijkt immers dat verzoekers geen enkel medisch attest hebben voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker psychologische problemen kent die aanleiding kunnen geven tot geheugenproblemen. Daarenboven blijkt uit verzoekers gehoorverslag dat zijn verklaringen, afzonderlijk genomen, logisch zijn zodat er niet kan worden vastgesteld dat verzoekers psychische toestand zijn verklaringen zou beïnvloeden. Uit het ter terechtzitting neergelegd Belgisch medisch attest kan

geenszins worden afgeleid dat verzoeker niet zelf in staat zou zijn de vragen te beantwoorden over feiten die hijzelf aanbrengt. Verzoekers medisch attest steunt overigens op zijn eigen beweringen dat zijn traumatische ervaringen opgedaan in de gevangenis in China aan de basis liggen van zijn huidige psychologische problemen terwijl zoals hoger gesteld geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bezoek aan een dissidente neef in China, laat staan aan zijn arrestatie. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat verzoekers hun verklaringen onderling niet eensluidend zijn, en er geen objectieve elementen neerliggen waaruit kan blijken wie van beiden desgevallend wel de waarheid zou spreken te meer nu ook verzoekster tekortschoot in haar informatie over de beweerde familie in China. Ten slotte ook al zou een van beide verzoekers psychologische moeilijkheden hebben, dan nog is niet aannemelijk dat ze op dermate vele punten aanhoudend incoherent kunnen zijn indien de aangebrachte feiten enig waarheidsgehalte hebben.

Ook de ter terechtzitting neergelegde medische attesten uit Kazachstan kunnen de geloofwaardigheid van het relaas niet herstellen. Vooreerst betreffen ze fysieke onderzoeken die niet met de feiten in verband kunnen worden gebracht (oorprop, prostaat- en blaas-echografie) en voorts kan niet worden ingezien hoe een psychologisch attest met voorschrift van medicijnen kan worden uitgereikt nadat verzoekers in België aankwamen ook al wordt gesteld dat verzoeker eerder voor klachten in behandeling was gedurende 10 maanden. De medische stukken uit Kazachstan zijn overigens fotokopieën die gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en waarvan de bewijswaarde twijfelachtig is (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) en waaruit hoe dan ook niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn asielmotieven uiteen te zetten.

Voor het overige beperken verzoekers zich ter verdediging tot het opwerpen van een aantal blote beweringen zoals *“In de tweede plaats verwijst het CGVS naar feitelijke vergissingen, die louter en alleen voortvloeien uit het feit dat een persoon die in nood is en zo snel mogelijk het land uit wil, niet noodzakelijk aandacht besteedt aan de kleine details waarnaar in het interview werd gevraagd”*, zonder deze bewering enigszins te illustreren. Ook inzake het verwijt naar het CGVS toe dat *“De opmerking van het CGVS over de familiebanden demonstreert haar gebrekkige kennis over de gewoontes van de Oeigoeren”* dient te worden opgemerkt dat verzoekers wederom nalaten uiteen te zetten waaruit deze gebrekkige kennis zou bestaan en waaruit deze net zou blijken. De Raad hecht geen belang aan dergelijke blote beweringen en neemt deze bijgevolg niet in rekening.

3.7. Aangezien, zoals blijkt uit wat voorafgaat, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers arrestatie op 10 december 2011 en de daaropvolgende vrijkoop, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde problemen in Kazachstan ten gevolge van verzoekers vermeende betrokkenheid bij een Chinese Oeigoerse separatistische organisatie. De verwijzing door verzoekers naar het artikel *“Kazakh deports Uighur to China, rights groups cry foul”* en het *“Uyghur Human Rights Project”* Rapport waaruit zou blijken dat de Kazachse autoriteiten Oeigoeren uitleveren aan China en naar het *“Word Report 2013”* van Human Rights Watch waaruit zou blijken dat de Kazachse veiligheidsdiensten er niet voor terugschrikken om het nodige geweld en arbitraire macht te hanteren, veranderen niets aan deze vaststelling. Verzoekers slagen er niet in een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen ten aanzien van de Kazachse autoriteiten.

3.8. De overige door verzoekers neergelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. De identiteitskaarten en de huwelijksakte, die opnieuw ter terechtzitting worden neergelegd (bundel 1), bewijzen de identiteit van verzoekers die niet betwist wordt. Verzoekers leggen nog steeds geen reisdocumenten neer zodat niet kan worden vastgesteld dat ze naar China reisden. De belastingsdocumenten en werkvergunning tonen enkel aan dat verzoeker gewerkt heeft in zijn land van herkomst. In geen geval vormen ze een bewijs van de voorgehouden problemen. De overige ter terechtzitting neergelegde stukken en documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van het asielaas kunnen herstellen.

3.9. Voorts ondernemen verzoekers in het verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengen zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun

vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers voeren aan dat *“Het staat immers vast dat verzoekers meteen weer kunnen opgepakt worden door de Kazachse overheid wegens het vermeende deelnemen aan een terroristische en separatistische groepering”*.

4.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aangezien het vluchtrelaas van verzoekers niet geloofwaardig is, kunnen zij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verwijzing door verzoekers naar *“de reeds aangehaalde informatie over onmenselijke situaties in de gevangenissen in Kazachstan en de zeer gevaarlijke situatie in de Xinjiang regio door toedoen van de Chinese autoriteiten”* doet bijgevolg niet ter zake. In zover verzoekers zich zouden beroepen op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dienen zij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in hun land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin, waartoe verzoekers *in casu* echter in gebreke zijn gebleven.

4.3. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Waar verzoekers vragen om minstens de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK